

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Setè període

Sèrie C - Número 400

Dimarts, 19 de novembre de 2002

Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern

PRESIDÈNCIA DE L'I. SR. JAUME CAMPS I ROVIRA

Sessió núm. 19

Í N D E X

Informe

final de la Comissió (p. 3)

SESSIÓ NÚM. 19

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i onze minuts. Pre-sideix el Sr. Camps i Rovira, acompanyat del vicepresident, Sr. Vallès i Casadevall, i del secretari, Sr. Huguet i Biosca. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Hi són presents la diputada i els diputats Sr. Camp i Batalla, Sr. Ferrer i Roca, Sr. Millo i Rocher i Sr. Riera i Bou, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Iceta i Llorens i Sr. Joaquim Nadal i Farreras, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Nadal i Aymerich i Sr. Sirera i Bellés, pel G. P. Popular; Sr. Ridao i Martín, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Ribó i Massó, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat i votació sobre el contingut de l'Informe final de la Comissió.

El president

S'obre la sessió.

Informe final de la Comissió

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es dona inici a la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern, per tal de substanciar l'ordre del dia que va ser aprovat a la Comissió del dia últim, el dia 5 de novembre del 2002. Prego als grups parlamentaris que em facin arribar les substitucions, si n'hi han. Crec que, així, per observació, que no n'hi han... *(El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.)* Digui'm...

El Sr. Camp i Batalla

El senyor Marcel Riera substitueix el senyor Joaquim Ferrer

El president

El senyor Marcel Riera substitueix el senyor Joaquim Ferrer.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, el senyor Daniel Sirera substitueix el senyor Alberto Fernández.

El president

El senyor Daniel Sirera substitueix el senyor Alberto Fernández. Grup Socialista, cap problema. Grup d'Esquerra Republicana, Grup d'Iniciativa...

Bé, d'acord amb la Mesa i amb els diversos portaveus, sotmetrem a votació, en dos votacions, en primer lloc, la síntesi dels treballs de la Comissió, document elaborat pel lletrat de la Comissió que forma part..., per una part, una part d'antecedents, i una segona part d'estudi; és a dir, el bloc 2 de l'ordre del dia.

Per tant, sotmetem a votació aquest Informe de síntesi.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Anem a fer la votació ponderada...

Per 123 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció, queda aprovada la síntesi dels treballs de la Comissió, segons l'Informe lliurat pel lletrat.

I ara sotmetrem a votació l'íntegre contingut de l'Informe final, d'acord amb el que ja va ser acordat per la Comissió del 5 de novembre i pel que ha mandat el Ple del Parlament en una resolució de 14 de novembre de 2002. Vol dir que anem a votar quin és el contingut d'aquest Informe final, i aquest contingut..., el vot favorable voldrà dir que aquest contingut integra el bloc número 1, és a dir, les propostes inicials dels grups parlamentaris; el bloc número 2, que és la síntesi dels treballs de la Comissió –en ordre divers, és igual–, les conclusions polítiques finals, també dites «vots particulars» o dites «reserves», i la incardinació de valoracions del Ple. No es vota, evidentment, el contingut concret de cada un d'aquests blocs, sinó el fet que formin part d'aquest Informe final.

Queda clar el sentit de la votació? *(Pausa.)* Per tant...

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Per 123 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions, queda aprovat el contingut de l'Informe final de la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern.

Procedeix ara, en primer lloc, una felicitació a totes les senyores i senyors diputats per haver conclòs els treballs de la Comissió amb una votació favorable, que representa una bona culminació d'aquesta Comissió, que no havia tingut sort paral·lela en anteriors legislatures, i concretament en l'última.

I amb la felicitació de la Mesa, a què estic convençut que s'afegeixen les senyores i senyors diputats, vull donar la paraula, per a una explicació de vot o un comentari final, a cadascun dels grups parlamentaris, començant pel d'Iniciativa. El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. S'ha votat –i així ho entenc– un sí categòric al contingut de com millorar l'autogovern, segons les elaboracions de la Comissió, que ha culminat en els diversos informes del senyor lletrat.

En aquest sentit, em sembla que hauríem de saber interpretar, tothom, que avui la posició del Parlament de Catalunya en la seva Comissió d'Estudi sobre la reforma de l'autogovern és la de l'anomenat Dictamen, elaborat pel senyor Joan Vintró, producte de tots els treballs que hem anat fent al llarg de les sessions d'aquesta Comissió. Aquesta és la voluntat d'aquesta Comissió de com es podia reformar l'autogovern, i això fa una amplíssima majoria en aquesta Comissió. I jo, de passada, vull aprofitar, perquè consti en acta, per agrair les tasques esplèndides del senyor Joan Vintró i totes les col·laboraci-

ons que hagi tingut en aquesta casa, perquè han sabut sintetitzar el que feia la majoria d'aquesta Comissió. I hem votat *acompanyar*, perquè es tinguin en compte –a més, tenint present que això anirà al Ple– els vots particulars que, legítimament, cada un dels grups pugui defensar, junt amb les resolucions del Ple.

Nosaltres en felicitem, com deia en Jaume Camps, pel temps –en la legislatura anterior, aquesta qüestió va acabar com el rosari de l'aurora–, però en el temps voldríem assenyalar que ens queda pràcticament un grapat de mesos de períodes de sessions per traduir això en quelcom més. No estem tan a prop d'unes eleccions com perquè ens conforméssim que ja ha culminat els seus treballs, la Comissió. I demanaríem a tots els grups, si més no als quatre que hi hem votat a favor, un compromís per començar a descabdellar, amb negociació política i amb iniciativa parlamentària, el que diu aquest document de síntesi.

Nosaltres considerem que en el Ple que, segons se'ns indica, s'ha de fer abans de final d'any això es podria traduir ja en accions concretes. I acabaria dient que així podríem abordar la campanya electoral d'aquí a un any, amb el benentès que ningú n'hauria de fer, de campanya, d'element partidista, l'autogovern, donat que hi ha –ho torno a dir– una majoria tan ampla, com són 123 diputades i diputats, amb una posició comuna, i podríem debatre entre nosaltres democràticament, com ens pertoca, sobre quins usos socials faríem d'aquest autogovern.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor Ribó. Per part d'Esquerra Republicana, el senyor Ridao té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, d'entrada, voldria expressar, en nom del nostre Grup Parlamentari, la satisfacció per aquest amplísim consens assolit entre els grups en una qüestió tan important i tan sensible com és l'autogovern, i especialment el capítol de la reforma de l'Estatut, no?

I, si em permeten, ara ja que, finalment, només serà el Ple que culminarà aquests treballs amb una votació solemne sobre l'Informe final, sí que voldria dir que –si em permeten una referència particular al nostre Grup– que aquesta satisfacció és doble, perquè el nostre Grup Parlamentari ha actuat ja des de fa anys com a autèntic promotor d'un debat per a la reforma de l'Estatut, no? I, de fet, en el seu moment va proposar la creació d'aquesta Comissió d'Estudi –finalment creada fa un any i nou mesos–, i va insistir també, durant els treballs d'aquesta Comissió, en la necessitat de culminar i, per tant, d'acabar aquests treballs, quan fins i tot algun grup parlamentari havia donat per morta i enterrada la Comissió, i això, a més a més, fent-ho en funció de diferents interessos i conjuntures polítiques i partidistes.

Bé, sens dubte –i no crec que sigui cap exageració per part nostra–, creiem que avui estem vivint moments històrics, estem traçant el llibre de ruta dels pròxims anys en matèria d'autogovern, perquè els que estem per avançar en l'objectiu d'incrementar el poder polític de Catalunya i el seu poder econòmic, que avui ja som majoria, ens comprometem a assolir-ho a través del que nosaltres denominem un autèntic «pacte de país», no? I, de fet, aquest pacte de país, pràcticament hem trigat vint-i-dos anys a assolir-lo, perquè durant vint-i-dos anys entenc que hem estat badant.

I de fet, també, és un pacte de país perquè amb aquest acord, pràcticament unànime, el que fem també, uns i altres, és vacunar, a partir d'uns mínims que hem assolit per consens, contra les temptacions partidistes i contra la pretensió d'alguns, fins ara, de fer de la reforma de l'Estatut una qüestió gairebé privativa, gairebé un patrimoni personal d'algun partit polític, no?

Per nosaltres, hi ha un ampli comú denominador, per tant, que passa, per una banda, perquè avui ja hem blindat les directrius de la reforma de l'Estatut i, si s'escau, també de la mateixa Constitució, i en segon lloc, perquè també hi ha un paquet de diferents iniciatives en defensa de l'autogovern que es poden començar a materialitzar des d'ara, ja sigui al Parlament, ja sigui al Congrés dels Diputats, sense haver d'esperar la pròxima legislatura.

Ara bé, saludant aquest consens i aquesta votació, el nostre Grup Parlamentari, evidentment, ha votat favorablement el document de síntesi, però, evidentment, volem fer constar algunes reserves que hem traslladat en aquest document, o vot particular o reserva que hem fet avinent a la Mesa de la Comissió. I, evidentment, hem votat aquest document de mínims, però ho hem fet per afavorir el consens necessari. Evidentment, mantenim discrepàncies i reserves de contingut, en primer lloc, perquè aquest document de síntesi no contempla ni tan sols les aspiracions del document conjunt que el nostre Grup Parlamentari va presentar en el seu dia amb dos altres grups de la cambra i, evidentment, no coincideix totalment amb els objectius polítics finals que persegueix el nostre Grup Parlamentari.

En aquest sentit, la nostra reserva al document de síntesi planteja, per un lloc, una sèrie de consideracions generals sobre l'autonomia política, que entenem que ha estat, durant més de vint anys, laminada, en un estat que per nosaltres és de concepció uniforme i de baixa intensitat democràtica. I, contra un excés, diguem-ne, de cofoisme del que són els diferents balanços que alguns grups parlamentaris han fet d'aquests més de vint anys d'autogovern, nosaltres volem deixar assentat, humilment, que per nosaltres el disseny d'aquest Estat de les autonomies es correspon a la pràctica amb un estat unitari, descentralitzat regionalment, però que no arriba ni tan sols a equiparar-se amb l'esquema de descentralització d'una federació democràtica o pluralista qualsevol.

Posteriorment, la generalització, la fragmentació, la igualació del model, creiem que ha estat letal, i l'evolució posterior d'aquest model, fins i tot greument alterada pels successius pactes autonòmics d'aquests anys, ens ha comportat i ens ha dut a una creixent administrativització de l'autonomia i, evidentment, a una Generalitat que esdevé pràcticament una mera executora de la llei estatal, i ens ha dut, en aquest cas, a fer pràcticament desaparèixer la singularitat i el fet diferencial que estava en la base de l'Estatut.

Volem deixar clar també que ni el relatiu dinamisme d'aquest model autonòmic, ni les possibles relectures de què alguns parlen, ni la necessitat –això sí– de mantenir aquest esperit reivindicatiu durant els pròxims anys, no treuen que la Constitució, per nosaltres, entre altres dèficits democràtics, no contempla ni preveu el dret a l'autodeterminació, i que l'únic subjecte de la sobirania que hi ha a l'Estat espanyol és el mateix poble espanyol, i que, en una perspectiva democràtica, la possible, desitjable voluntat de secessió d'un territori no pot quedar exempta de voluntat i de valor jurídic i, per tant, hi ha altres exemples, altres models, com el del Quebec, que cal tenir molt en compte.

Des d'aquest punt de vista, les propostes que el nostre Grup Parlamentari fa i que poden ser perfectament complementàries al document de síntesi de la Comissió, passen, d'una banda, per constatar el fet que, a través d'una reforma estatutària, hi ha una dificultat objectiva –i que no neguem– per alterar el sistema de distribució competencial que conté l'article 149 de la Constitució. Per superar això només seria possible, evidentment, una reforma constitucional que avui difícilment les majories polítiques de l'Estat farien possible, i, per tant, només és possible o a través d'una reforma de la Constitució, a través de l'aplicació de l'article 150.2 per al traspass o delegació de competències exclusives de l'Estat. I és per això que nosaltres valorem la reforma de l'Estatut que avui proposa aquesta Comissió, aquest Parlament, per àmplia majoria, com un intent, fins i tot modest, d'exhaurir les possibilitats competencials que ofereix la mateixa Constitució.

En segon lloc, la conveniència d'aquesta reforma constitucional i estatutària no pot malmetre, en la nostra opinió –i això és molt important–, les potencialitats de qualsevol expressió democràtica i majoritària de la ciutadania basada en els seus drets històrics i canalitzada a través d'un pacte amb l'Estat. Nosaltres proposem, de cara al futur, la necessitat de plantejar un autèntic pacte polític amb l'Estat, basat en el reconeixement de la nostra identitat nacional i en la lliure associació, un estat plurinacional, per exemple, com el cas de Baviera, reconeixent jurídicament la nostra identitat nacional i el dret a decidir el nostre propi futur a través del reconeixement de la capacitat plena per regular i gestionar la realització de consultes democràtiques, de referèndums, per la via, en aquest cas, que les institucions representatives decideixin.

I finalment entenem, per tant, que aquest procés que acabo de significar, tanmateix, no hauria de ser un

procés circumscribit en l'àmbit de la representació política. Insistim en la necessitat d'obrir aquest procés a la participació social, d'acord amb el procediment, fins i tot, que contemplen la mateixa Constitució i l'Estatut, és a dir, la possibilitat, en aquest cas, de ratificar de forma definitiva qualsevol projecte, qualsevol reforma estatutària i, fins i tot, qualsevol pacte polític amb l'Estat, a través de la via, en aquest cas, del referèndum.

El president

Gràcies, senyor Ridaó. Per part del Grup Popular, té la paraula la senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem en un torn d'explicació de vot, i el Grup Popular ha formulat un vot negatiu al document de síntesi dels treballs de la Comissió, és a dir, allò que hom ha conegut com el document elaborat pel lletrat.

El Grup Popular ha votat en contra d'aquest document perquè, efectivament, respon al nom que el titula, és a dir, és una síntesi de documents que el que reclamen és una reforma de l'Estatut, una reforma de la Constitució, tot i que en alguns apartats s'hagin incorporat algunes de les qüestions que plantejava el Grup Popular. Ens ha impossibilitat votar aquest document de síntesi, com deia, el fet que es plantejava clarament la reforma constitucional, és a dir, obrir novament el debat constitucional.

L'abstenció del Grup Popular en la segona votació que ha plantejat el president es correspon, reproduïx exactament la votació que s'havia produït en el Ple, en el sentit dels documents que calia integrar en aquest Informe final. Nosaltres considerem que els documents plantejats pels diferents grups parlamentaris, els vots particulars, etcètera, doncs, no calia que fossin objecte d'una nova votació, però, en qualsevol cas, el Grup Popular tampoc no tenia impediment que s'hi incorporessin, i en aquest sentit, senyores i senyors diputats, la nostra abstenció.

No puc deixar, senyores i senyors diputats, d'agrair les compareixences que s'han produït davant aquesta Comissió, compareixences de científics, de coneixedors del dret constitucional que ens han ajudat a reflexionar, a aprofundir en el que són les bases del nostre sistema constitucional i estatutari.

En qualsevol cas, des del punt de vista del Grup Popular, el que ha quedat molt clar –i em sembla que està recollit, fins i tot, en algun dels informes que ens han lliurat els experts– és que el nostre sistema, el nostre model constitucional i estatutari té una àmplia acceptació i el veuen amb una gran satisfacció els ciutadans d'aquest país.

L'assentament i consolidació de l'Estat autonòmic, a vint-i-cinc anys de distància, és innegable. És innegable que s'ha donat resposta a les nostres justes reivindicacions d'autogovern, i la resposta a aquestes reivindicacions d'autogovern ha suposat no només un procés de descentralització administrativa,

sinó un veritable procés de descentralització política, d'assumpció de capacitat política per part de Catalunya, com deia, llargament i justament reivindicada.

Per tant, nosaltres considerem que només interessos purament partidistes poden portar que es demani en aquest moment la reobertura del pacte constitucional, perquè creiem que ningú pot ser capaç de sustentar versions negatives del que ha estat la realitat acumulada els darrers vint-i-cinc anys. Catalunya ostenta avui un grau d'autogovern, un grau de capacitat política que, no només és igual, sinó que en alguns casos és clarament superior a molts estats federals o de major tradició federalitzant que el nostre.

Per tant, en aquest context, a més a més, en el context en el qual en el Ple del Parlament es reconeix que no es tracta que l'Estatut ens hagi quedat petit, no es tracta que l'Estatut ens hagi quedat desfasat, del que es tracta, com reconeix solemnement el Ple del Parlament, és que aquests darrers vint-i-tres anys l'Estatut no ha estat suficientment utilitzat, és a dir, en el context d'un balanç positiu i en el context d'una resolució solemne en el Ple del Parlament en el sentit que l'Estatut d'autonomia de Catalunya no havia estat suficientment utilitzat, nosaltres considerem que reclamar una reforma estatutària..., i anar més enllà, fins i tot; anar més enllà, perquè el que conté realment aquest document de síntesi que s'acaba de votar és reobrir el pacte constitucional. Nosaltres considerem, doncs, que en aquest context d'èxit que ha representat el camí que hem recorregut al llarg dels darrers vint-i-cinc anys, i, a més a més, amb un Ple del Parlament que ens diu que l'Estatut no ha estat suficientment utilitzat, demanar en aquest context la reobertura del pacte constitucional és legítim, és legítim i és respectable, en termes polítics i en termes democràtics, però és com a mínim contradictori amb el fet que moltes de les nostres competències no s'hagin encara exercit. I, a més a més, els vull fer notar, senyores i senyors diputats, que s'entra en un camí de difícil retorn, perquè, com els deia, representa obrir novament el pacte constitucional.

Per una altra banda, no vull deixar de remarcar davant d'aquesta Comissió que res no justifica, no hi ha ni una sola dada que justifiqui els intents d'alterar la realitat que es contenen en alguns dels plantejaments que s'han fet en aquesta Comissió, que pretenen traslladar als ciutadans que l'actual marc estatutari no permet desenvolupar les potencialitats de Catalunya o que les nostres fites estan en perill.

Quan s'ha preguntat solemnement en el Ple del Parlament, a la consellera, en aquell moment, de Governació i Relacions Institucionals, que posés un sol exemple, un sol exemple d'involució autonòmica, vull recordar a aquesta Comissió que la consellera va ser incapaç de posar un sol exemple d'involució autonòmica. Per tant, l'Estatut, en la nostra opinió, permet desenvolupar les potencialitats de Catalunya, i no estem davant de cap suposada involució. Del que sí que estem davant és d'un particular no-evolució: estem davant de la particular no-evolució de no haver estat capaços d'utilitzar totes les potencialitats que l'Estatut ens atorga.

Senyores i senyors diputats, considerem que ens resta moltíssim per fer, ens queda moltíssim i moltes coses importants a fer, ni més ni menys que exercir les nostres àmplies i indiscutides capacitats d'autogovern per resoldre els problemes dels ciutadans; en definitiva, millorar el present de les persones i oferir un futur més brillant a la nostra societat. En opinió del Grup Popular, el que ens ho garanteix és, justament, el marc constitucional i estatutari, justament després d'haver aprovat un model de finançament autonòmic que ha representat l'avenç més important per a l'autogovern de Catalunya, i vull recordar que s'ha fet amb un govern amb majoria absoluta del Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora Nadal. Per part del Grup Socialista, té la paraula el senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

Gràcies, senyor president. El sentit del nostre vot positiu a les dues propostes de votació que ens ha formulat el president és molt clar. En primer lloc, constatem amb satisfacció que culminem, completem i tanquem els treballs d'una comissió que va ser creada com a conseqüència d'una resolució d'un debat d'orientació de política general. L'impuls d'aquesta Resolució, tots vostès el recorden; com a conseqüència d'aquesta Resolució es va crear aquesta Comissió, i, amb alts i baixos, la Comissió ha anat treballant, ha fet totes les audiències que esmentava la senyora Nadal i ha anat desenvolupant els seus treballs, rebent les diferents aportacions dels grups, del Govern i d'altres entitats, i finalment completem avui en positiu, i amb una proposta, i amb continguts, i en un sentit constructiu, els treballs d'aquesta Comissió.

No solament fem això, sinó que diem que aquests treballs, i en el seu conjunt, siguin traslladats al Ple per al seu debat i votació. Per nosaltres, això és molt important, perquè significa recollir tot el que representa aquest any i mig llarg de treballs, i situar-ho en un terreny del que és l'òrgan màxim, de l'òrgan de màxima representació de la sobirania del poble de Catalunya.

I la nostra voluntat d'entrar a contemplar les previsions del document de síntesi, anomenat el document del lletrat, són justament l'avaluació de l'èxit del model constitucional i estatutari vigent, respectivament, des de 1978 i 1979. Passat el temps que ha passat i avaluats els resultats obtinguts, nosaltres creiem que estem en disposició, i en disposició favorable, de completar aquells incompliments interns, de satisfer aquelles potencialitats no satisfetes amb transferències i d'incorporar nous continguts no contemplats fins ara, fruit de circumstàncies de canvi en la societat del món, en la societat europea, i també en la societat espanyola i catalana.

És fruit d'una evolució en positiu que nosaltres constatem i valorem que avui estem en millor disposició que fa vint anys, fa vint-i-cinc anys, de, justa-

ment, aprofundir l'autogovern en els termes en què ens mandatava la Resolució del debat d'orientació de política general d'ara fa dos anys. I aquesta visió positiva, constructiva, propositiva, té una voluntat incloent, no excloent: és de la complementarietat d'aquelles possibilitats no satisfetes de l'Estatut vigent, d'aquelles transferències no materialitzades i de les potencialitats no incloses o dels temes no inclosos que podem arribar a un nou pas que ens permeti l'aprofundiment d'aquest autogovern.

I, en aquesta perspectiva, nosaltres volem assenyalar que ara ja fa més de cent anys llargs que el catalanisme polític, en la seva millor tradició –i situem, si vostès volen, la primera cristallització en un document de caràcter unitari en les Bases de Manresa–, va començar una tradició de caràcter unitari que, des de les Bases de Manresa fins a l'Estatut del 32, va tenir caràcter reivindicatiu i de greuge, mentre que a partir de l'Estatut del 32 va començar a tenir caràcter propositiu i de govern, en el millor sentit de l'expressió «govern», atorgant autogovern per primera vegada en sentit estricte a Catalunya.

Des de fa més de cent anys, passant per Núria i passant per Sau, la tradició unitària i de consens és la que ha donat els resultats més positius, més clars, d'avenç més evident de l'autogovern de Catalunya. I nosaltres creiem que és per aquest camí que val la pena de seguir, sense iniciatives de caràcter unilateral i aïllat, sense iniciatives de caràcter partidari, que podrien representar una aproximació sectorial, parcial a la realitat de l'autogovern que ens convé, i constatant, com s'ha constatat de diferents maneres i des de la raonabilitat política, que qualsevol avenç en matèria d'autogovern, puix que es fa des del marc constitucional i estatutari que es fa, requereix unes majories que on primer han de quallar és aquí, aquí en aquest Parlament i en l'espai polític català. I és a partir d'aquestes majories àmplies que es podrà avançar en la definició de documents de conjunt que després permetran l'avenç que estàvem comentant.

Reivindiquem, doncs, aquest caràcter unitari no unilateral, no aïllat del procés d'aprofundiment de l'autogovern, que ens sembla que és la manera més ràpida, més eficaç per a l'impuls i la iniciativa d'aquesta nova realitat d'autogovern, i, per altra banda, nosaltres constatem que, un cop el tema hagi estat portat al Ple i votat, potser la millor manera ha de ser d'avançar en l'aprofundiment de l'autogovern l'inici immediat dels treballs preparatoris per a l'elaboració d'un nou estatut d'autonomia de Catalunya, i que l'inici d'aquests treballs preparatoris per a l'elaboració d'un nou estatut d'autonomia de Catalunya es podria produir un cop votat en el Ple, en l'àmbit d'una ponència conjunta, que podria coincidir amb el contingut d'aquesta Comissió, creada ara ja fa dos anys. Sentit unitari apel·lant a la història; projecció de futur en base a un acord parlamentari ampli que avui es comença a concretar i que esperem que s'acabi a concretar del tot en el Ple, i treballs preparatoris per a l'elaboració d'un document més ampli d'autogovern, que sigui elaborat per una ponència conjunta.

I, si m'ho permeten, jo gairebé penso que, un cop votat en el Ple, el molt honorable president del Parlament podria liderar aquest procés convocant les forces polítiques i materialitzant la transformació dels acords parlamentaris en aquesta nova ponència conjunta, i també –i per què no? –, i fruit de la necessitat d'arribar a acords polítics amplis, el molt honorable president de la Generalitat podria començar, ja des d'ara també, consultes polítiques amb totes les forces polítiques catalanes, per veure quin marge d'acord possible hi ha entre totes aquestes forces polítiques per arribar al resultat que la més àmplia majoria possible d'aquest Parlament ha dit que volia.

I és sobre totes aquestes bases que nosaltres hem votat favorablement aquest document de síntesi, traslladar-lo al Ple i no deturar-nos ni un minut més per avançar en aquest doble sentit de l'elaboració dels treballs inicials d'un nou document d'autogovern i el seu treball en una ponència conjunta.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Nadal. Per part del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, el nostre Grup Parlamentari també vol explicar el seu vot donat en la sessió d'avui al conjunt d'aquest Informe final de la Comissió.

Per part dels altres grups hem pogut escoltar interpretacions més o menys ajustades del que podríem considerar la literalitat del que avui s'ha votat. Per part de la Mesa, el president ho ha fet molt explícit. Després, posteriorment, s'han volgut donar interpretacions, diríem, d'ordre diferent a la naturalesa del que avui s'ha votat.

Per nosaltres, la Comissió ha acabat avui correctament els seus treballs amb la votació d'un informe final que recull el conjunt de documents que, al llarg dels treballs d'aquesta, han estat considerats com els més importants, els més clarificadors de les posicions polítiques de cada grup parlamentari, i també d'un comú denominador de mínims que, des d'una perspectiva tècnica, s'ha posat a l'abast dels altres grups parlamentaris, no tant per esmenar i no tant per modificar el contingut d'aquest document de caràcter més tècnic, sinó per intentar recollir una síntesi del conjunt dels documents.

Però, per nosaltres, l'explicitació que cada grup parlamentari ha fet en el seu moment, tant en la fase inicial d'aquesta Comissió com el dia d'avui amb la presentació de conclusions finals que hem presentat cada grup parlamentari..., per nosaltres són documents molt importants que expliquen el posicionament polític de cada grup, no tan sols en aquesta Comissió, sinó també amb perspectiva d'acció de futur.

En aquest sentit, els treballs inicials presentats per cada grup parlamentari estaven molt orientats a un àmbit de treball que podríem dir centrat de forma molt fonamental en el terreny de la relectura de la

Constitució i de l'Estatut, per extreure'n la màxima potencialitat que poden permetre aquests dos textos estatutaris. I en aquest sentit el document de síntesi ha recollit aquest aspecte, l'ha recollit a fons. Nosaltres, tant en el document que en el seu moment vam presentar, titulat «Un nou impuls per a l'autogovern, una proposta a favor de la persones i de Catalunya», i també, així mateix, un altre document que era un treball de síntesi de propostes concretes..., considerem que han estat recollides en aquest document presentat pels serveis tècnics, i que, conjuntament amb els altres documents de la Comissió, tots ells donen sentit al treball d'aquesta Comissió, tots ells formen aquest Informe final en què es pot perfectament entendre la posició de cada grup parlamentari.

És tant així, això, que el mateix Ple, en aquest període de sessions, s'ha pronunciat respecte a matèries d'autogovern. Ho va fer recentment la setmana passada, però ho va fer d'una forma molt solemne en el debat de política general a través d'una resolució que considerava que una bona part de mecanismes que aquesta Comissió havia orientat en els seus treballs com a mecanismes necessaris de ser utilitzats per aconseguir la màxima potencialitat de l'autogovern amb la perspectiva del marc estatutari actual, aquests mecanismes, en la mesura que no poguessin ser aconseguits, va dir el Ple del Parlament que calia posar en marxa una reforma del marc estatutari; fins i tot, fixava la propera legislatura com a moment en què s'havia de concretar aquesta proposta.

Per tant, podríem dir que els treballs de la Comissió han tingut també incidències externes que clarament han marcat ja nous horitzons. I avui estem acabant, hem acabat, més ben dit, el treball d'aquesta Comissió, fet sota la perspectiva d'aquests mesos anteriors, i, d'alguna manera, el conjunt de treballs que hem incorporat en aquest Informe final donen una bona prova de la posició de cada grup parlamentari.

En aquest sentit..., i per nosaltres és important de valorar la part de propostes, de conclusions que cada grup ha presentat en el dia d'avui. Nosaltres creiem que això té importància, perquè alguns han dit que el document dit «de síntesi» marcava les directrius de la reforma d'un nou estatut o de la reforma de l'Estatut. És evident que per nosaltres no és així; el document de síntesi tan sols marca dos àmbits materials de reforma de l'Estatut: fa una referència a incorporar el tema de la policia, i fa una referència també a incorporar en l'Estatut el tema de mitjans de comunicació. És evident que per Convergència i Unió això no és que sigui un tema de mínims; és que és un tema d'inexistència de reforma, pràcticament, de l'Estatut. Nosaltres plantejarem un nou text estatutari que anirà molt més enllà, marcarà uns nous horitzons de l'autogovern.

I, per tant, el nostre document de conclusions finals ha fet una reflexió del que han estat aquests anys d'autonomia; ha fet una reflexió de com aquesta au-

tonomia, partint d'un moment constituent en què hi havia un veritable pacte d'Estat, després, posteriorment, ha anat perdent el seu sentit original, en la mesura en què els diversos governs de l'Estat han fet una interpretació extensiva de la legislació de l'Estat i de les competències d'aquest, i en aquest sentit han anat reduint l'àmbit material de les nostres competències. I això ha anat acompanyat d'una jurisprudència del Tribunal Constitucional, també en un sentit, a vegades, no autonomista, que ha comportat una reducció de les nostres competències i, si més no, una lectura de la Constitució, una lectura de l'Estatut que no anava en la línia del pacte constituent.

Si, a més a més, a això acompanyem, doncs, encara avui, el no-compliment dels traspassos de serveis pendents, es veu com hi ha hagut un incompliment clar de l'Estatut per part dels diversos governs de l'Estat que fins ara han existit, i, en conseqüència, a hores d'ara, perfectament podem, després de plantejar-ho pel dret i pel revés, podem albirar nous horitzons en l'autogovern a través de nous mecanismes. I per això la proposta de Convergència i Unió és la proposta d'un nou estatut; un nou estatut que doni garantia a l'autonomia de Catalunya, un nou estatut que doni eines per al progrés econòmic i el progrés social del nostre país. I això és el que pretenem fer a partir d'ara.

Els documents que avui, aquí, conté aquest Informe final són documents interessants, per descomptat. En moltes parts d'ells, pràcticament la totalitat, ens hi veiem reflectits al cent per cent. La corrua de normatives de l'Estat que han de ser modificades perquè puguem tenir, puguem recuperar marges d'actuació estan perfectament identificades, i això és producte dels treballs que nosaltres hem aportat en aquesta Comissió. I, en aquest sentit, nosaltres ens sentim satisfets d'aquest plantejament que ha estat recollit, però sí que és cert que els documents, com a tals, han de ser interpretats ja a hores d'ara en un sentit de punt de referència passat, no tant de futur, perquè, des del punt de vista del nou estatut, nosaltres considerem que requerirà, per part dels diversos grups parlamentaris, unes noves propostes normatives.

El nostre Grup Parlamentari, com a expressió parlamentària d'una força política que és la federació de Convergència i Unió, ha publicitat que té la voluntat, a partir de la propera primavera, concretament a finals de març, primers d'abril, d'aportar a la discussió política de Catalunya un nou text estatutari, un nou estatut. I això ho farem. I ho farem sabent el que vol dir, això; sabent el que vol dir que Convergència i Unió presenti un text estatutari nou, un nou instrument per al progrés del nostre país; això sabent que el compromís que assolim és molt seriós. I ho farem convençuts i amb valentia. No ho farem per quedar bé, no ho farem per una foto: serà un text de contingut polític molt alt i que, a més a més, ens comprometrà a nosaltres políticament, i molt, ens comprometrà.

Per tant, ara el que correspon és que cada grup parlamentari que diu que vol treballar per la reforma de

l'Estatut, faci propostes, que estudiï plantejaments nous, elabori nous plantejaments. No caurem en el parany que fa un moment s'estava dient dels treballs de conjunt. Els treballs de conjunt sí, però després que hi hagin propostes de cadascú plantejades, publicades i amb compromisos polítics certs. Perquè, si no, els treballs de conjunt el que representen és un succedani per poder distreure el compromís polític, per poder amagar el compromís polític.

Nosaltres ens mullarem, Convergència i Unió farà una proposta de nou estatut. I aquesta proposta de nou estatut, com deia, comportarà una assumpció de responsabilitat política molt seriosa, volem que els altres grups també ho facin. I a partir d'aquí, a partir del fet que els altres grups també ho facin, llavors hi haurà el treball conjunt que s'ha de fer, lògicament, i que nosaltres estarem oberts a fer. Però després, no abans. Perquè abans és una manera, ho repeteixo, de defugir les responsabilitats polítiques que cadascú ha d'assumir i una manera de no comprometre's, i això, en aquest parany, nosaltres no hi caurem. No fa falta que es demani que el president del Parlament, que el president de la Generalitat convoqui o no convoqui.... No, ja els ho dic jo ara: en nom de Convergència i Unió, no hi haurà una actuació de treball conjunt fins després de conèixer els documents que cada grup parlamentari vulgui presentar, aquells que ho vulguin presentar. Altres potser no ho presentaran. Nosaltres ho farem a la primavera, assumirem aquest compromís.

I en aquest sentit, doncs, el document d'avui, en els termes que han estat explicats, és un document que a nosaltres ens sembla que pot tenir utilitat per a tots aquells mecanismes, sobretot, de relectura de la Constitució i de l'Estatut, aquells mecanismes d'exhaurir el màxim potencial d'aquests dos textos. Hi ha aquí un seguit de feina molt important. Volem veure, realment..., mirarem de fer actuacions en aquesta línia. Veurem el comportament dels grups polítics també aquí i al Congrés dels Diputats quan toqui modificar normatives d'aquesta mena, com aquí estan marcades, normatives de l'Estat que ens permetin modificar lleis de base que fins ara han estat aplicades de forma expansiva i ens han reduït les nostres competències materials.

Bé, doncs, aquestes cent trenta propostes que hi ha aquí de modificació de lleis de l'Estat, i més de quaranta-cinc modificacions de reials decrets, aquestes, per tant, més de cent setanta-cinc propostes de modificacions legislatives de l'Estat, voldrem veure com això, en la mesura que es vagi aplicant, es correspon amb compromisos polítics de responsabilitat, d'assumpció d'aquestes responsabilitats. Tot això dóna credibilitat, tot això dóna molta credibilitat a aquells que vulguin seguir-ho. Si no, també portarà a una cosa: portarà a la denúncia de comportaments que no són gaire clars ni responsables.

Nosaltres no voldríem arribar aquí. Creiem que la reforma de l'Estatut, certament, requereix una posició al més àmplia possible. Creiem, certament, que ha de ser així. Per altra banda, necessari des del punt de vista de les prescripcions normatives que

fan possible la reforma de l'Estatut. Però el que no volem és quedar aquí, doncs, amb un núvol d'aparències de coincidències en el tema que estem tractant, quan després això no vingui acompanyat de la realitat dels actes.

El document final –i amb això acabaré la intervenció del nostre Grup Parlamentari– de conclusions del nostre Grup Parlamentari fa també unes referències que ens ha semblat que eren necessàries de fer respecte a algun dels punts que els treballs de la Comissió havien establert, tant des del punt de vista, doncs, d'una insuficiència de desenvolupament legislatiu de lleis sectorials, de competències previstes a l'Estatut..., i en això recordem que moltes lleis de caràcter orgànic i bàsic, i també la manca de transferències de serveis, han comportat que quedés un marge de maniobra pràcticament anul·lat per al legislador autonòmic, i d'això n'hem fet una referència clara en aquest document final. I alhora, també, hem considerat que tot el que podríem dir-ne millora del funcionament de les institucions de la Generalitat no s'ha de considerar com a aprofundiment de l'autogovern en sentit estricte, sinó com una via alternativa d'autoorganització –d'autoorganització– de l'autonomia de Catalunya, que no implica, ni molt menys, de forma directa l'increment del seu poder polític. Són dos coses diferents; autogovern, aprofundiment de l'autogovern, i autoorganització són dos conceptes diferents, que aquí en algun moment tenen un punt de barreja que ens ha semblat que havíem de fer-ho notar.

Dit això, que són aspectes, doncs, finals dels nostres posicionaments, em remeto a tota la meva intervenció per veure quin ha estat el sentit del nostre vot en aquesta sessió d'avui, tant en el terreny de la primera votació com el vot important, que és al conjunt de l'Informe final que té els blocs que el Ple del Parlament va dir l'altre dia que havia de tenir, aquests quatre blocs que formen l'Informe final i que estan formats pels documents presentats pels diversos grups parlamentaris, pel document de síntesi, pels vots i reserves particulars fets per diversos grups i per les resolucions que el mateix Parlament ha adoptat en aquest període de sessions que fan referència a l'autogovern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Camp. Jo voldria... (*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*) Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president, voldria demanar la paraula per una contradicció molt clara... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., evidentment, i si m'ho permet explicaré en què consisteix...

El president

Perdoni, en una explicació de vot, creu que hi pot haver...?

El Sr. Ridao i Martín

No, és evident, perquè el senyor Ramon Camp ha alludit...

El president

Senyor Ridao, té un minut.

El Sr. Ridao i Martín

Bé... Ha alludit que el marc de la reforma estatutària quedava reduït als plantejaments que fa el document de síntesi. Jo li vull llegir el que diu la Moció 186/VI, aprovada l'altre dia. I diu concretament: «El Parlament de Catalunya manifesta la conveniència que en les recomanacions contingudes en l'Informe final» –per tant, que incorpora com a part constitutiva tant el document de síntesi de la Comissió com les diferents aportacions de cadascun dels grups–, dintre de l'Informe final «s'incloguin, almenys, les directrius», etcètera, de la reforma estatutària i, si s'escau, constitucional.

Miri, jo m'he entretingut a agrupar els diferents aspectes que serien objecte de reforma estatutària a partir de les aportacions de cada grup parlamentari. I, curiosament, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, del Govern, no es plantejava la reforma estatutària. Miri, miri... Per tant...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

No, jo, per il·lustrar...

El president

Perdoni, perdoni... Una cosa és contestar les contradiccions, altra cosa és fer un torn en contra...

El Sr. Ridao i Martín

No, no, no faig...

El president

...a l'explicació de vot del senyor Ramon Camp. Conclouï, per tant, perquè, la contradicció, ja l'ha explicada. Conclouï.

El Sr. Ridao i Martín

No, a efectes d'il·lustrar, i perquè consti en acta, jo voldria llistar ràpidament tots els aspectes de reforma estatutària...

El president

No, no, senyor Ridao, no té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Bé, doncs, si no tinc la paraula...

El president

No té la paraula, senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

I, en segon lloc, voldria demanar la paraula per atendre una petició que feia el senyor Joaquim Nadal, que crec que és d'una gran transcendència pel que fa a l'eventualitat de crear una ponència conjunta en el futur sobre aquest tema.

Miri, nosaltres creiem que, encara que l'acord del Parlament del Ple passat no planteja de forma clara una reforma estatutària en l'actual legislatura, sinó que almenys s'haurà d'avançar en les directrius de la reforma estatutària, el nostre Grup Parlamentari hi està d'acord. I està d'acord en l'eventual creació d'aquesta ponència conjunta, perquè és evident que l'acord del Ple de l'altre dia, com l'acord d'avui de la Comissió, no treuen la possibilitat d'anar avançant en diferents propostes polítiques que apunten a la reforma de l'Estatut, i en funció de les directrius i dels continguts que acabo d'anunciar.

Per tant, en aquest sentit, ja que hi ha algun grup parlamentari que ha anunciat que farà propostes polítiques, jo també vull recordar, senyor president, que el nostre grup polític, fa dos anys, va presentar públicament una proposta de reforma de l'Estatut que arribarà molt abans que la que el senyor Ramon Camp acaba d'anunciar.

El president

D'acord. Senyora Nadal, em demana la paraula... Per què em demana la paraula? (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Un segon...

El Sr. Camp i Batalla

No, és per contradiccions del que m'ha dit el senyor Ridao.

El president

M'excusa, senyora Nadal? Per no trencar el diàleg, si m'excusa, li donaria primer la paraula al senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Intentaré no continuar la controvèrsia. Simplement, perquè...

El president

Li prego que parli de les contradiccions, i no faci un torn en contra del torn en contra que li ha fet el senyor Ridao.

El Sr. Camp i Batalla

Efectivament, jo no faré el torn en contra. Simplement, el senyor Ridao ha fet lectura d'una moció del Ple del Parlament de la setmana passada que feia referència que «el Parlament manifesta la conveniència que en les recomanacions contingudes en l'Informe final de la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern s'incloguin almenys les directrius següents: a...», comença: «la reforma de l'Estatut d'autonomia i, si s'escau, la...», etcètera, no?

Bé, el que he dit abans, i m'hi ratifico –i això ho pot comprovar vostè en l'Informe–, és que les dues directrius que fan referència a la reforma de l'Estatut d'autonomia són dues, dues concretament, i, si n'hi vol afegir més, hi ha una referència genèrica a tema drets i deures. La resta és autoorganització, que no és, ni molt menys, un tema competencial.

A partir d'aquí, senyor president, jo no vull entrar en més discussió, però el que ja he dit abans és que nosaltres anirem molt més enllà que tot això.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Ramon Camp. La senyora Dolors Nadal té la paraula un minut per contradiccions.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president, el Grup Popular no entrarà en aquesta esbojarrada carrera de veure qui ha reformat abans, qui té la paternitat d'haver volgut reformar abans o qui ha plantejat una reforma més profunda. En qualsevol cas, ens sembla que aquest tipus de carreres, absolutament partidistes, no interessin gens als ciutadans d'aquest país.

La contradicció per la qual li demanava la paraula, senyor president, és que hem tingut, justament abans de començar la sessió d'aquesta Comissió, una reunió de la Mesa i els portaveus d'aquesta Comissió. Els termes de la votació han quedat clars, i, per tant, només vull tornar a reiterar que l'únic –l'únic– contingut que s'ha votat ha estat el document del lletrat. És a dir, intentar introduir confusió a la Comissió respecte del que s'ha votat ens sembla que no es correspon amb els acords que hem pres just abans d'entrar a la Comissió; que l'únic

que hem fet és refermar una votació que ja s'havia fet en el Ple i que té un caràcter purament procedimental, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Nadal.

Crec que ja no hi ha cap més paraula... Jo voldria, abans d'aixecar la sessió, donar les gràcies a totes les senyores i senyors diputats per tots els seus treballs desenvolupats al llarg d'aquesta Comissió, i per, particularment, com han posat de fàcil la tasca d'aquesta presidència, i tant el vicepresident com el senyor secretari de la Mesa d'aquesta Comissió només han trobat facilitats en el capteniment de les senyores i senyors diputats.

Seria injust no agrair també la tasca immensa dels serveis tècnics de la cambra, i molt especialment del lletrat senyor Vintró, que en alguna ocasió ja hi ha hagut ocasió de felicitar-lo, i jo, com a president, voldria estendre una felicitació especial al senyor Vintró per la seva tasca, molt meritòria, i tècnica i jurídicament absolutament excel·lent.

Voldria demanar excuses als mitjans de comunicació si en alguna ocasió hi ha hagut dificultats per la seva feina, però, en tot cas, la decisió d'aquesta Comissió ha estat la de mantenir els seus treballs en secret fins a l'elaboració de les conclusions. Espero que amb la seva comprensió entendran que una forma activa de treballar era precisament poder servir aquesta no-publicitat en els treballs.

I crec que no em descuido cap més agraïment, i amb tot això, i felicitant-me pel bon fi d'aquesta Comissió, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i dos minuts.